

200

**Gamla kända
visor**

om

**Kärlek, Dryckjom, Bevärings- och
Sjömansliv, m. m.**

Samlade och upptecknade av
Sn. Eduard

Melodierna äro försedda med ackordbeteckningar
för Gitarr-, Luta- eller Ukulele-ackompanjemang.

Häfte 8. Nr. 1: 50

Hils Agbergs Musikförlag
Stockholm

INNEHÅLL:

	Sid.
176. Smålandsvisa.	131
177. Visan om igelkottaskinnnet.	132
178. Å gubben byggde ett bastutak.	132
179. Gossen i lunden.	133
180. Andersson, Pettersson och Lundström.	133
181. Gott folk, jag vill sjunga.	134
182. Lantflickans klagan.	134
183. Vid vassen av den krökta ström.	136
184. Robert, minns du?	136
185. Skomakarevisan.	137
186. Veckans dagar ä tunga och långa.	137
187. Dalkullevisa.	138
188. Herden och landtflickan.	138
189. Hemresan.	139
190. En vardagshistoria.	139
191. Skåne - marschen.	140
192. Bålen.	140
193. Flickornas skål.	142
194. Storbönnernas Vals.	142
195. Östgötasång.	143
196. Solparasoll.	144
197. Ny födkrok.	144
198. Midsommartrall.	145
199. Minns du Frida?	145
200. Rose-Marie.	146

Gamla kända visor

176. Smålandsvisa.

Jag vet ett land, som jag för-gä-ves må-lar; där himlen ä' bå'vit å
 grå å blå, där tu-sen stjärnor glä med gyll-ne strå-lar; från
 him-la-valv med sil-ver-må-ne på. Tra-la-la-la,
 tra-la-la-la, tra-la-ral-le-ral-le-ral-le-lal-la,
 tralla-la la, tral-la-la-la, tral-le-lal-le-ral-le-ral-le-ral-la.

2. Visst ä de fattigt nog i vårt Småland,
 där stenarösen välla mycke' sjä.
 Visst får man gno, gynås, emellan
 målen
 för låga arbetslöner, men vadå!
 Trallalalla ...
3. I år blir kålen här å smår å rali'
 men vi får väl belåtna va' ändå,
 ty än så ha vi armar kvar med stål i
 och hoppas alltid det blir någon rå.
 Trallalalla ...
4. I Smålands dalar föddes ingen fåne,
 nej, kvicka ä vi ifrån topp te tå,
 och fast vi råkat gränsa intill Skåne,
 små snillen ä vi allihop ändå.
 Trallalalla ...
5. Rätt vådligt är de bå' te si å skåda
 på smålandsgräbberna di rara små.
 En lätt kan få ett styng i hjärtats låda,
 ty söta ä di ifrån topp te tå.
 Trallalalla ...
6. När krigets åska gick på Lützens slätter,
 just året sextonhundra-trettio-två
 vi sprängde fram med långa bajonetter
 och klådde fienden bå' gul å blå.
 Trallalalla ...
7. Visst finns det många språk uppå planeten,
 men hemlandsmålet låter bäst ändå.
 Ja skål för Småland, må det gå i teten,
 då krigstrumpeten blås' från vrå till vrå.
 Trallalalla ...

177. Visan om igelkottaskinnet.

Och gub - ben han sa - de till gum - man sin: du skall
la - ga mi - na by - xor med det star - kas - te skinn ut - i
än - dan - om ut - i än - dan - om, allt ut - i by - xor - na i än - dan - om.

2. Och gumman hon köpte ett igelkottaskinn,
Och alla vassa taggarna dom vände hon in
;: Uti ändan om ;: etc.
3. Och gubben han hoppade kring och vrål,
»Dä sticks som av tusen sylar där bål
;: Uti ändan om ;: etc.
4. Och gubben han sade till gumman sin
»Varför har du vänt alla taggarna in»
;: Uti ändan om ;: etc.
5. »Jo, därför att du är så lat, ditt skräll',
Så du sitter och drar dig ifrån morgon till kväll
;: Uppå ändan om ;: allt uppå byxorerna på ändan om.
6. Men gubben han tog sina byxor och gick,
Och då må ni tro att den käringen fick
;: Uti ändan om ;: etc.

178. Å gubben byggde ett bastutak.

Å gub - ben bygg - de ett bas - tu - tak, Å
dä va i - de - ti hal - ma; Å kärr - nga stod ned - för å
va så gla' allt gub - ben skul - le ned - fal - la.

2. Å gubben föll ner från bastutak,
Slog sig i tusende halvror.
Å kärringa stod brevi' å va' så gla',
Att gubben hade nedfallit.
3. De' va så bra att mi' gubbe dog,
Nu flätar jag håret i kransar,
Å nu skall ja' hö' mig en speleman,
Som spelar när ja' vill dansa.
4. Nej, ingen speleman vill ja' ha,
Han har så många di läten:
Nej, jag vill ha mig en skräddare,
Som syr åt mej nya kläder.
5. Nej, ingen skräddare vill ja' ha,
Han har ju så mycket att lappa.
Nej, hellre ja' tar en skomakare,
Som gör mig höga skoklackar.
6. Nej, ingen skomakare vill ja' ha,
Han har så beckiga händer.
Nu ska' ja' ha mig en hammarsmed,
Som har båd' hamrar å tänger.
7. Nej, ingen hammarsme' vill ja' ha,
Han har ju så tungade bäljar.
Nej, ja' ska ha mig en handelsman,
Som kan både köpa å sälja.

8. Nej, ingen handelsman vill ja' ha,
Han har med så mycket att plocka.
Nej, ja' tänker ta mig en bondedräng,
Som kör di storade stockar.

9. Ja, fria får nu vem som det vill,
För skjorta ren' ligger i karet,
Kom kära, och säg bara vackert till
Så får på stunden I svaret.

179. Gossen i lunden.

En mid-som-mar-af-ton åt lunden han gick, En däj-li-ger
flic-ka han där skå-da fick. I värl-den den vi-da han
än-nu ej har sett vack-ra-re flic-ka än den, na hon var.

2. Som purpurn den röda så var hennes kind,
Men bleknade luft för den svalkande vind,
Små tindrande ögon, som stjärnor de var,
Och kinder som mjukaste silke hon har.

3. »Kom sitt vid min sida, du ängel så mild
Ack, om jag fick säga att jag vore din!
För dig vill jag leva, för dig vill jag dö,
Och evigt jag älskar min utvalda mö.»

4. Och flickan hon sade: »Det vore en tröst,
Om jag finge luta mig intill ditt bröst
Ett klappande hjärta, ej mer jag begär,
Och att jag kan veta att du har mig kär.»

5. Och gossen han sade: »Ack, giv mig en kyss!
Vi såg ju i skogen hur fåglarna nyss,
De lekte och smekte, de lärde oss ju
Hur vi skola göra. Vad säger du nu?»

6. Och flickan hon sade: »En kyss jag dig ger,
Jag vill inte neka, då du därom ber.
Och även mitt hjärta du får utav mig
Och sedan så stannar jag evigt hos dig.»

180. Andersson, Pettersson och Lundström.

Vänner jag ä-ger, det kan jag be-dy-ra, of-ta vi träf-fas i
bro-der-ligt lag; var-dags-kon-sel-jen be-står ut-av
fy-ra: An-ders-son och Pet-ters-son och Lund-ström och jag.

2. Om politiken vi sällan hörs språka,
Ej nihilister få del i vårt lag,
Vi haver nog, när varandra vi råka,
Andersson och Pettersson och Lundström och jag.
3. När omkring bålen av punsch och madeira
Lustigt vi samlas att fästa en dag,
Då om kalaset vi repartisera,
Andersson och Pettersson och Lundström och jag.
4. Ha vi ej mynt, på varandra vi lita
Låna en krona, när kassan är svag.
Få vi ej pengar, så ta vi på krita,
Andersson och Pettersson och Lundström och jag.
5. Supa oss fulla, det göra vi sällan,
Nyktra vi äro ej heller nå'n dag,
Utan vi äro så där mitt emellan
Andersson och Pettersson och Lundström och jag.

181. Gott folk, jag vill sjunga.

Musical score for 'Gott folk, jag vill sjunga.' in G major, 2/4 time. The score consists of three staves of music with lyrics underneath. Chords are indicated above the notes: D, A7, G, and D.

Gott folk, jag vill sjung-a min vi - sa i - gen, Den bäs - ta på
jor - den är sko - ma - ka - ren! Ty fanns ej hans pry - lar, Hans
läs - ter och sy - lar, Hur gick det i värl - den med den och med den.

2. Om flickan barfotad kom uppå en bal, 3. Hur viktigt att hustrurna hålla igen
Vad hon skulle bli va förlägen och skral, Med tömmar och tygel de älskade män,
Fick stickor i foten, Men mannen, den snoffeln,
I bröstet lungso ten. Kom ej under toffeln,
Nej, förr kan hon umbära klädning och Om toffeln ej gjordes av skomakaren.
sjal.

182. Lantflickans klagan.

Musical score for 'Lantflickans klagan.' in G major, 2/4 time. The score consists of three staves of music with lyrics underneath. Chords are indicated above the notes: D, A7, G, D, A7, D, and A7.

För - gå - ves up - på sti - gen jag dig all mö - ta
väd - ret är som blå - ser det böl - jan är som
går. Jag lyss - nar, ro - par och jag lyss - nar å - ter. Det
slår; men vän - nens röst sig in - tet hö - ra
lå - ter. Se, sky - ar - na, de gå, Och böl - jor - na de

slå! Så vand-ra mi-na tan-kar och in-gen vi-la
få, För-rän jag fin-ner vän-nen, som jag sö-ker.

2. En tid det var så roligt — den tid försvunnen är —
Då vänskap du för mig i hjärtat hyste.
När jag gick ut åt lunden, så var du för mig där,
Det minnas himlens stjärnor, som oss lyste.

Det löftet du mig gav,
Att bli min tröst och stav.

Och om det vore större, det stora, vida hav,
Det rymde aldrig glädjen, som jag kände.

3. Och jag har älskat fader och jag har älskat mor,
Men dig jag älskat mera än jag borde.
Ty aldrig än i världen en kärlek fanns så stor.
Kanhända att en synd jag däri gjorde.

Min mor jag gråtit har,
Och jag har sørjt min far.

Men aldrig större smärta jag i mitt hjärta bar,
Än den mig vännen gjort, som mig besvikit.

4. En vinter har förflutit — den vintern var mig lång.

Jag önskade den mången gång till ända.

Du var i mina drömmar, du var uti min sång,

Du var i mina tankar vid min slända.

Men våren återkom.

Fast grön, dock glädjetom,

En annan fått det hjärta, som var min egendom.

Jag aldrig därpå tänker utan tårar.

Jag aldrig därpå tänker utan tårar.

5. Och solen ser jag smälta på bergen is och snö

Till klara vattenbäckar, som försvinna.

Men i ditt kalla sinne kan hon ej göra tö,

Att dina ögons källor månne rinna.

Och liljorna de gro,

Och fåglarna i ro,

De kvittra uppå kvisten och bygga sina bo,

Men jag går ensam, sorgsen, stackars flicka.

6. När duvan blivit änka, hon sig tillfreds ej ger,

Och hennes hjärtesar kan ingen lisa.

Men döden henne finner, när solen skridit ner,

Och slutar hennes kval och klagovisa

Som hennes domnar av

Mitt hjärta med sitt kvav.

Och liksom gröna trädets, som fälldes i sin sav,

Skall snart mitt unga hjärteblod förstelna.

(S. J. Hedborn.)

183. Vid vassen av den krökta ström.

Vid vas - sen av den krök - ta ström, Som tyck - tes kär - lek,
 kär - lek su - sa, Låt öm - ma käns - lor dig be - -
 ru - sa, Var lyck - lig äl - - ska, njut och dröm.

2. Men vet, att under kärleks tvång,
 Ack, vilket tvång den hunnit giva.
 Bör första känslan trogen bliva,
 Ty hjärtat älskar blott en gång.

3. Sitt lugn den aldrig återfår,
 Som med en trogen kärlek bryter,
 Om tusen band han sedan knyter,
 Skall ångest följa i hans spår.

4. Den sorg, som tär hans kvalda bröst,
 Och tårarna uppå hans läger
 Skall vittna, han alls intet äger,
 Den minsta ro, den minsta tröst.

Bengt Lidner.

184. Robert, minns du?

Ro - bert, Ro - bert, minns du kal - la vin - tern, För förs - ta gång - en när vi
 tal - tes vid? Ut - i min fa - ders enk - la bo - ning, Där
 bad, du, att jag skul - le äl - ska dig. Men att du var så falsk ut -
 i ditt hjär - ta, Att du så gruv - ligt tänkte nar - ra mig.

2. Jag var ung och en oskyldig flicka,
 Jag gav mitt hjärta och min hand åt dig.
 ∴ Jag tänkte sammans få med dig leva,
 Men se, just då blev du så falsk mot
 mig. ∴:

3. I sex långa år har jag nu vandrat,
 Förutom vänner och förutan stöd.
 ∴: I glädjedagar har man vänner
 många,
 Men var är vännerna i sorgens tid? ∴:

185. Skomakarevisan.

jag gick mig ut i den grö-na lund, Där möt-te mig en sko-
 ma-ka-re - dräng. Och fem-ton par sy-lar, det ha-de han med sig, Och
 läs-ter-na de vo-ro tju-gu - fem, Te - rum te-rum te-
 rum te-rum Te - rum terum te-rum te-rum te - rum! Och
 fem-ton par sy-lar, det ha-de han med sig, Och
 läs-ter-na, de vo-ro tju-gu - - fem.

2. Min vän om du blott mister mig,
Så får du en förskräckelig sorg,
Då får du aldrig mera din glädje igen,
Som du nu tillförene har haft.
3. Som stjärnorna uppå himmelen den
blå,

De para sig i par om par,
Så gör ock du och jag min lilla vän,
Uti våra unga dar.
Terum terum terum terum,
Terum terum terum terum.
Så gör ock du och jag, min lilla vän,
Uti våra unga dar.

186. Veckans dagar ä tunga och långa.

Vec-kans da-gar ä' tung - - a å lång - å för en
 fat - ti-ger stackars bonde-dräng, ty hän har mö - dor så
 svå-ra och så många, he-la da - gen på å - ker å på
 äng. Men när som han får te' flic-kan sin om
 lör-dagskvällen gå, då ä han jä - keln så gla - der än - då.

2. Ja har e' fästmö å ho' heter Karna,
Som ja givit både psalmebok å ring.
Ja ä så innerlia gla att ja har'na,
för ho ä så rö å rosuger å trinn.
Å när som ja får se flickan min om lördagskvällen gå,
då ä ja jäkeln så glader ändå.
3. »Å hör du Olle, sej ocken ä din nästa»,
så frågte prästen mej på sista husförhör,
»de ä allt Karna», sa ja, »te de mesta,
för henne som mej själv ja älskar te ja dör.
Å när som ja får etc.
4. Men ja vart lessen för alla mänskor flina,
å prästen dundrade så att han vart hes,
å han dömde mej te eveli pina,
för att ja inte kunde min kat'kes
Men när som ja feck etc.
5. När som ja ska te himmelen fara,
å ja slutat har mitt jordiska slit,
vill ja inte en timme där vara,
om ja inte får min Karna me mej dit.
Men om ja får etc.

187. Dalkullevisa.

Vem är det som bul-lar på Se'n kloc-kan el-va
sla-gen. Hä hä hä nå nå nå Se'n klockan el-va sla-gen.

2. Låt upp, dörren före mig	3. Ett uppriktigt frieri	4. Den som går i nattetid
Jag låset sönderbriter.»	Ska' sie på ljusa dagen	'An'ar annan sinka
Hä, hä, hä...	Hä, hä, hä...	Hä, hä, hä...
Jag låset etc.	Ska sie etc.	'An'ar etc.

188. Herden och landtflickan.

Jag i min o-skuld satt och log, e-mot min bild i bäc-ken, Allt
vad jag kände var vår skog, Vår äng och ro-sen-häc-ken

2. En okänd herde för mig stod
Och sina armar sträckte.
Hans åsyn i mitt unga blod
En ljuvlig rysning väckte.	4. Hans himmelsblåa ögonpar
Jag vänligt bedja tyckte
Om... ack! jag vet vad det var,
Hans hand mitt hjärta tryckte.
3. Hans hår, som ljuvt på skuldran låg
Uti en vårdslös fläta.
Hans anletsdrag, dem tjust jag såg:
Jag aldrig skall förgäta.	5. En rodnad frisk som mjölk och blod,
Sig på hans kinder höjde.
Och fast jag ej hans tal förstod,
Vart ord mig dock förnöjde.

6. Han hundra gånger kring mig gick,
Och Ack! och O! han roppte?
Min hand han varje ögonblick
Med kyssar överhopte.
7. Men snart han sig tillbaka drog:
Hans kind av blekhet höljdes.
Hans mörka öga sorgligt log,
Av suckar löjet följdes.
8. Jag frågade med vänlighet:
»Säg, vilket kval dig sårar?»
Strax föll han om min hals och grät
Och själv jag brast i tårar.
9. Jag honom ej med minsta ord
Det minsta misshag tydde,
Och dock den grymme med sin hjord
I hast ifrån mig flydde.
10. Ack, kände jag hans ljuva namn!
Ack, njöte jag den lycka,
Att honom till min ömma famn
Med tårar åter trycka!

189. Hemresan.

Mödan tröttar, Brunte sna- var, Se- dan so- len smög sig ner,
Pigan dri- ver, bjällkon travar, Kråkan fly- ger i kvar- ter.
Trasten bör- jar nu sin sång; Ta- ket syns för förs- ta gång.

2. Sömmen trycker, ögonlocken
Ville gärna sluta sig,
Ingen skönjer sten och stockar;
Sakta, Brunte, akta dig!
Gällt hörs trastens aftonsång;
Knappt syns taket andra gång.
3. Brantast är den sista backen,
Kärran, dock se'n jag gått ur
Och fått bössan över nacken,
Blir så lätt som fågelns bur.
Genom fönstret tindrar re'n
Hemmets stjärna, ljusets sken.
4. Hundarna på gården skälla
Mildt och glatt som åt en vän,
Fångarna i kärran gnälla
Önska friheten igen.
Brunte, gnäggande som hin
Rusar genom grinden in.
- J. A. Wadman.

190. En vardagshistoria.

Jag vill för er en strof be- rät- ta, Som ro- lig är på säll och
vis; Det var en landskamrer för det- ta, Som blev för- tjust i en ak- tris.

2. Han köpte vagn, han köpte hästar,
Han gjorde allt för hennes skull,
Han lät brodera sina västar,
Och sminkade sitt gamla hull.
3. Han gjorde vers och sjöng till lutan
Likgott! han friar och får ja,
Aktrisen, hellre än bli utan,
Ansåg för bäst att honom ta.
4. Kamrern om allt det bästa trodde,
På ömhet syntes ingen brist;
Men mitt emot i farstun bodde,
Olyckligtvis en ung artist.
5. Den unga frun om tycke byter,
Kamrerarns panna växer ut. —
Förlåt att jag så här avbryter!
Men nu är visan verkligt slut.
- Elias Sehlstedt.

191. Skåne - marschen.

Här är skå-ning-ens hem, här ä' skå-ning-ens land, här ä'
 å - ker och äng, här ä' sjö här ä strand. Och den
 främ-ling som sä - ger att Skå - ne är platt som en
 pann-ka - ka lju - ger be - satt. Han har ald - rig haft tid att be -
 se Skå - ra - lid, och vad vet han vil, vad, om Skå -
 nörs gam - la stad. Och om "Pär - lan vid Sund" el - ler
 A - mors för - bund med små nymfer på havs - ban - dets grund.

2. Här ä' uppsjö på allt, som vårt jordklot består,
 Uppå präster och bönder och kvigor och får,
 Vi ha betor och socker och vete och kål
 Och bland svenskar det vackraste mål.
 Så nog duger vårt land,
 Våra ängar, vår strand.
 Och nog duger vår gröt,
 Våra svin, våra nöt.
 Ack i Skåne det fås
 Både gödkalv och gås,
 Ja, det bästa av allt, som bestås.

3. Och när främlingar komma så säga vi: se,
 Se hur Skåne i sommarens fågring kan le,
 Se vad saftiga ängar med lantmannagull,
 Som slå upp ur den urskånska mull!
 Har du sett sådant land,
 Har du sett sådan strand,
 Har du fått sådan mat?
 Ja, du ser hur vi ha't.
 Och det folk, som här finns,
 Både karlar och kvinns,
 Det ä' kärnfolk från kornets provins.

Johan Hellberg.

192. Bålen.

Lik en Af - ro - dite, in - bäddad mel - lan du - nen, I na - tur - lig oskuld

sköna hög-tidskrud, väntar A-spa-sie i svällande pau-lu-nen
 Ack, för länge re'n all famna mig som brud. Men all lämna bå-len,
 innan den blir slut? Nej, ma-dam får vän-ta, tills vi druckit ut.

2. Vänskap är en planta alltför rar, att finna:
 Ve den, som ej fått förstånd att odla den!
 Hellre jag förlorad ger min älskarinna
 Än jag skämtar bort en gammal prövad vän;
 Men, att lämna bålen innan den är slut?
 Å nej, käre, vänta tills vi druckit ut.

3. Huru mycket än hans vördighet må ropa:
 »Rikdom är blott grus, förgänglighet och mull».
 Är det likaväl rätt artigt att tillhopa
 Ha en samlad fyrk av några tunnor guld.
 Men att lämna bålen, innan den tar slut.
 Nej, tids nog att samla, se'n vi druckit ut.

4. »Kära doktor, kom! mamsell har ont i magen,
 Knappt en fjärdels timma kan hon hålla tätt;
 Stackars liten en, hon springer hela dagen,
 För var gång hon springer; släpper hon en skvätt».
 Men att lämna bålen, innan den tar slut?
 Nej, mamsell må korka, tills vi druckit ut!

5. Gamla Barbro ropar jämmerligt på prästen,
 Michael och Satan raffla om dess själ;
 Nervid trappan väntar klockaren med hästen,
 Rädd är gumman om sitt andeliga väl.
 Men att lämna bålen, innan den blir slut?
 Å nej, kär'ngen dör ej, förrn vi druckit ut.

6. Visligt gör visst den, som tänker på sin ända:
 Vad vi kokat här, det få vi supat där;
 Också har jag tänkt att genast mig omvända,
 Om det ock må kosta ånger och besvär.
 Men att lämna bålen, innan den blir slut?
 Nej, nog blir jag omvänd, se'n vi druckit ut.

7. Världarna förgås och stjärnorna krevera,
 Månen utav ostmask en gång frätes upp.
 Solen, rämnad, skall i natten rekylera,
 Vid basune-gäll av domedagens tupp.
 För de fromme se'n skall redas till en bål
 Att i evig nektar dricka bryggarns skål.

J. A. Wadman.

193. Flickornas skål.

Med fröjduli sin-net och gla-set i hand; Med hjärtat i lå-gor och
 kin-den i bränd, För E-der, I hul-ða, I tju-san-de tär-nor, på
 kär-le-kens himmel, I strålan-de stjärnor, I vå-ra för-hoppningars
 tju-vas-te mål, För E-der, o flic-kor! vi tömma vår skål!

2. Du yngling, som äger en älskande mö,
 Som endast för dig önskar leva och dö;
 I män och I gubbar, I gamla och unga
 Kom låtom, oss alla för flickorna sjunga:
 I våra förhoppningars ljuvaste mål,
 För eder, o, flickor! vi tömma vår skål!

3. En skål för var tärna i levnadens vår!
 En skål för var kvinna, som älska förmår!
 En skål för var mö, som sig trogen kan kalla
 Brunetter! Blondiner! Ja, skål för er alla;
 I våra förhoppningars ljuvaste mål,
 För eder, o, flickor! vi tömma vår skål!

J. Philipson.

194. Storbönnernas Vals.

Sömmarn är slut, fet ä va slut, kor å häs-tar trin-da nu slå,
 får å kal-var präktigt de må. La-dan å full, vi må som gull,
 hö-et dof-tar fin ti-mo-tej, hö-li-a, hö-li-a, fin ti-mo-
 tej hö-li-a, ho-li-a hej. Re'n so-len sjun-ker bak
 stu-gans knut, blom-mor viss-na å dö snart ut. Gul-na å
 grå, trä-den de slå, hö-li-a, ho-li-a slå.

2. Jul så de' bli'
 då ska ni si
 ätes, drickes de' utåt hin
 gröten, fisken den ä' så fin.
 Livat å glatt,
 Ja rent besatt,
 dansar man mä gammal å ung,
 holia, holia, gammal å ung,
 känner sej liksom en kung.
 På juldasmåron en gök man tar
 sen till körkan man genast far.
 Då i vart hus,
 syns juleljus,
 holia, holia, ljus.

3. Tjugonda-knut,
 jula ä slut,
 då blir dans i nämndemans hus
 öl å brännvin i fulla krus.
 Undan de' går,
 knuffar man får,
 tös å pöjke famna varann,
 holia, holia, famna varann,
 stjäla en köss allt i-blann.
 Men bakom lagärn ä gäcken lös,
 där man slåss om Lars Olssons tös.
 Sen bli de bra,
 »mullbänk» de ta,
 holia, holia ta.

G. Ekerot.

195. Östgötasång.

Gunnar J:son Norlén.

Så grannt står Öster-gyl-len i som-mar-fa-ger prakt och
 skör-dar-na de gyl-le-ne de böl-ja. Vål hund-ra vi-ta kyrktorn på
 slätten hål-la vakt längs in-sjöstrand, som glit-tervä-gor sköl-ja. Ej
 finns en nejd så här-lig, så so-lig som vår bygd, där gam-la minnen
 so-va i gröna björkars skygd, vårt barndomshem, vårt fagra Ös-ter-gyl-len.

2. Hör skogen susar sägner från forntids dunkla natt,
 ty här bröts tidigt bygd av våra fäder,
 som, raka uti ryggen, var herre för sin hatt,
 ej väjde fejt för storm och hårda väder.
 I deras öppna sinne ej någon falskhet sov,
 vi äro fädren lika, östgötar, gudskelov!
 och vårt du är, du fagra Östergyllen!

3. När vårdkaseldar brunno, ej tröto män med svärd
 till hemmens värn på slätter och i skogar.
 Nu väntas nya stordåd av sönerne som gärd.
 Så framåt då till kamp vid harv och plogar!
 Må gyllne skördar vagga i gröna björkars skygd!
 Ej finns en nejd så härlig, så solig som vår bygd,
 vårt barndomshem, vårt fagra Östergyllen!

Sten Granlund.

196. Solparasoll.

Musical score for 'Solparasoll' in 3/4 time, key of G major. The score consists of three staves. The first staff has a treble clef and a common time signature 'C'. The lyrics are: 'Å Sti-na å Matts for te Stäckolm allt väll, där'. The second staff has a treble clef and a common time signature 'C'. The lyrics are: 'Sti-na ble fömmfru å Matts ble gi-säll, Ho had-de när hömmen så'. The third staff has a treble clef and a common time signature 'C'. The lyrics are: 'möcke å-höll, han ga'-a e sak kal-les sol-pa-ra-soll.' Chord markings include C, G, F, and G7.

2. Då längta ho bare att söndan skull' bli, så leditt ho fenge frå tjänstas besvir, å kunn gå i sta'n öt vart äveli höll å stasse så fin mä sett solparasoll.
3. Å sönda på sönda dä ble vesseli, men allri den da'n nöa sol vill' dä bli, å Stina ho töckt': allt dä vör bål i stöll te klive i mölvär mä solparasoll.
4. Ho klaga för Matts: »Ja' umöjligt förstår va skamm dä ä völe mä sofa i år; ho går in i mölna, dä uttäcke troll, när ja' ska gå ut mä mett solparasoll.»
5. Men Matts, som va rätt en förståndiger khä han sa: »Ja, du skiner så däjli å skär, att när du går ut, se då tänker jag föll justt sola behöver ha solparasoll.

F. A. Dahlgren.

197. Ny födkrok.

Musical score for 'Ny födkrok' in 2/4 time, key of D major. The score consists of four staves. The first staff has a treble clef and a common time signature 'C'. The lyrics are: 'Jag tror jag kö-per mig en fi-ol, Kon-fo-ni-um och en'. The second staff has a treble clef and a common time signature 'C'. The lyrics are: 'stråke, Och bör-jar spela från pol till pol, och ta be-talt'. The third staff has a treble clef and a common time signature 'C'. The lyrics are: 'som hin hå-ke; Ty nu för ti-den det lö-nar mö-dan, Långt'. The fourth staff has a treble clef and a common time signature 'C'. The lyrics are: 'mer allt spela, än skaffa fö-dan på an-nat sätt, På an-nat sätt.' Chord markings include A, E7, D, and C.

2. Vår tid är stollig med sin musik, Och noga är den ej heller! Att koka soppa uppå en spik, Rätt bra som konststycke gäller. Ju mera tokigt musiken skenar, Dess mera mynt man på den förtjänar. :: Hos publikum. ::
3. Var dag en ny speleman står upp Att han är bäst, är naturligt; Ty ingen förr har gjort såd'na hopp, Och stråken fört så finurligt De skön'sta toner han vet att nypa, — Man måste dit, om man än skall krypa. :: Och höra på. ::
4. Var fiolist är elev, förstås, Av Paganini så gärna, Mot svårigheten på honom brås Med stråken söker han spjärna. Men ryktet skriker och folket springer Man strör ut guld blott han rör ett finger :: På fiolin. ::
5. Blott han är utländsk och har jargon Av konnässörerna redan Hans namn upphöjts i en följetong: Och på konserterna sedan De friskt med handskarna applådera Handskmakarn skrattar och laskar flera :: Till nästa gång. ::
6. Jag tror jag köper mig en fiol, Konfonium och en stråke, Och börjar spela från pol till pol Och ta betalt som hin håke; Ty nu för tiden det lönar mödan Långt mer att spela, än skaffa födan :: På annat sätt. ::

Elias Sehlstedt.

198. Midsommartrall.

Blommor-na ly-sa, äng-en är grön, ljuv-li-ga vin-dar
 dra ö-ver sjön. Sol- ket de vand-ra fest- ligt till byn,
 lär-kan hon drillar så högt i skyn. Tra la la la la la
 la la la la. Tra la la la la la la la la. Tra la la
 la la la la la la la. Tra la la la la la la la.

2. Dragspele' spelar en lustig trall,
 kossorna gånga alla i vall.
 Jäntan hon gör sig granner å fin
 för att få dansa med gossen sin
 Tra-la ...

3. Midsommarsolen lyser så röd,
 glädjen har tänt på kinden sin glöd.
 Dansen går yster, vild och med
 schwung,
 nu vill varendaste en vara ung.
 Tra-la ...

4. Där dansa Britta, Lasse och Per,
 alla ha funnit vännen så kär.
 Storgårdsjohanna i brokig schalett,
 för sig i dansen så vig och lätt.
 Tra-la ...

5. Men bort vid grinden står Lisa så vän,
 fästman har rest till Amerika hän.
 Tåren som glimmar i ögonens vrå
 torkar hon bort och hon sjunger så:
 Tra-la ...

6. Nederst vid stranden där tystnaden rår,
 björken och aspen lyssande står.
 Dit komma genljud från glädje och skratt
 skallar i nejden en midsommarnatt.
 Tra-la ...

Chr. Schröder.

199. Minns du Frida?

Ack, minns du, lil-la Fri-da när jag nämnde dig som frö-ken, och
 ta-lä-de med dig om dill och datt i bly-ga ord. När
 som vi ging-o sak-te-ligt in- vid den grö-na krö-ken där
 sommarns tusen blommor sto-do skö-na i sin jord.

2. Och minns du lilla Frida, när jag bjöd på karusellen, att glida runt och ljuveligt på svaneryggens trä. Då när du blev så huvudyr jag ledde dig till hällen, fastän så bävande ändå, att ha dig i mitt knä.

3. Nog minns du hur kruseligt som jag bar din röda kofta, när du blev blossande och varm i sommarns heta dag. Och minns du att jag talade om blommor små som dofta fast aldrig något enda ord allt om mitt hjärtas slag.

4. Ja, minns du lilla Frida, när jag nämnde dig som fröken och talade med dig om ditt och datt på denna jord. Och minns att du räckte mig din mund vid gröna kröken förutan att jag hade sagt ett enda kärleksord.

200. Rose - Marie.

En- sam i sko-gen sjöng den vack-ra Rose-Ma-rie,
 kom till den kla-ra bäck och såg sin bild där
 lös-te sitt långa hår, log som den fag-ra vår: Hur är min bäck så glad, där
 den bland blommor går? Sä-g, var-för ler i dag sko-gen i
 grönt be-hag? Var-för är himlen blå och var-för sjunger jag?
 Var-för är himlen blå och var-för sjunger jag?

2. Kom sade bäcken, kom du vackra Rose-Marie,
 Kom som en vind i skogen susar glad och fri,
 Sätt dig invid min strand
 Svalka din varma hand,
 Lös dina skor och fäll ditt blåa strumpeband.
 Vila vid björkens rot,
 Bada din vita fot,
 Skölj dina röda kinder, tag mitt svar emot.

3. Därför är jag så glad du vackra Rose-Marie,
 Att jag din spegel är och ser din bild däri,
 Därför i täckt behag
 Doftar din skog idag,
 Därför att Rose-Marie bär sjutton vårens dag,
 Därför är himlen ljuv,
 Därföre sjunger du,
 Därför att bortom skogen bor en hjärtetjuv.

Z. Topelius.